

[Arne Melchior]

opdaget det ry, som finansministeren fortjener.

Kortet til statsministeren vil ligne det til finansministeren. Også her kan jeg hilse fra mit parti og sige, at det har været en god oplevelse at være i et regelmæssigt og tillidsfuldt samarbejde. Vi har ikke noget at klage over. Vi har en del at være uenige om, men vi har ikke noget at klage over med hensyn til den tillid, den åbenhed, den respekt for argumenter, som er blevet vist os fra regeringen via dens leder.

Jeg vil nok lave et PS til statsministeren og minde om, hvad han stod og talte om i december i fjor her og andre steder. Statsministeren talte meget om sin bestræbelse på at skabe lighed mellem forskellige grupper i samfundet; der skulle være lighed mellem ejere og lejere af boliger, der skulle helst være lighed mellem alle grupper i samfundet, unge under uddannelse og pensionister, byerhverv og landbrug og mænd og kvinder, naturligvis. Alle skulle behandles lige, og der var ikke langt til lighedstegnet, fra »lige«, til »ens«. Der var tale om balance i meget sublim form. Jeg har i mellemtiden hørt statsministeren sige, at hvis man behandler forskellige mennesker ens, så behandler man dem uretfærdigt, fordi netop forskelligheden tilsiger forskellig behandling. Og som det gælder de enkelte mennesker, gælder det selvfølgelig også grupper af mennesker, og det er helt oplagt, at det er en umulig opgave at stille sig selv at skabe lighed mellem ejere og lejere, for nu at holde mig til det ene eksempel. Da ejere af boligen ikke er en homogen gruppe, og da lejere af boligen ikke er en homogen gruppe, kan man altså ikke skabe lighed mellem to uhomogene, uensartede grupper, og det gælder hele vejen hen i sammenligningen. Jeg synes, at statsministeren har vundet meget ved at være blevet mere CDsk, i betydningen mere pragmatisk, mere realistisk, at han ikke mere sætter sig disse uopnåelige mål, men i virkelig stor udstrækning til gengæld har gjort dagens nødvendige gerning. Tak for det!

Jeg har kort til andre ministre – jeg kan ikke nå dem alle sammen – men til kulturministeren vil jeg godt sende et kort og sige: pas nu på ikke at betragte folketinget som et ubehageligt omsvøbsdepartement! Tag nu hensyn til de parlamentariske spilleregler,

som er gældende i dette folketing! Det tror jeg kulturministeriets sager vil stå sig ved.

Et lignende kort vil jeg sende til energiministeren. Pas nu på ikke at lade olien svulme alt for stærkt i årerne, pas nu på at lade dette nye ministerium først finde sine ben, inden det påtager sig opgaver langt ud over, hvad det kan overkomme!

Jeg har også et lille advarende kort til indenrigsministeren, om hvem jeg har hørt, at han har fremsat lovforslag om ændring af den kommunale valglov, hvorefter der skal langt flere underskrifter til opstilling af lister og kandidater end tidligere. Også her skal der lyde et: pas nu på, gå nu ikke for vidt, lad nu demokratiseringen være dér, hvor den er, og lad os – samtidig med, at I taler om nærdemokrati og demokrati i de små grupper – så passe på ikke at forhindre meninger i at komme til udtryk, også i organiseret form! Og jeg vil gerne sende en kopi af dette julekort til statsministeren, fordi det bliver svært for mange af de mindre partier i dette folketing at samarbejde, hvis man virkelig lader denne idé ske fyldest.

Der skal være et kort til socialministeren, og hvis jeg må citere fra CDs årsmøde for nogle måneder siden, så skal der nok stå: »pas nu på, tøv nu lidt, Ritt, med det næste skridt«, skal der stå, og det er selvfølgelig socialindkomsten, der tænkes på. Lad os nu få erfaringer med den fase, som vi først går i gang med nu pr. 1. januar 1981, inden vi begynder at gå de skridt videre, som bukserne ikke kan holde til.

Så skal der være et kort til boligministeren, og dér skal bare stå: bravo, Erling, det var mandfolkeagtigt gjort.

Jeg har også et kort til nogle partier. Det er naturligt at sende en julehilsen med tak for året, der svandt, til de partier, vi har samarbejdet med i forliget ud over socialdemokratiet, og så kunne jeg godt tænke mig – der vil selvfølgelig komme stribevis af julemærker på konvolutten til det kort – at sende et kort til hr. Chr. Christensen og sige: »mon ikke CD og kristeligt folkeparti i dag er de egentlige midterpartier i det danske folketing og i dansk politik? Alle forskelle i ære, det være sig i holdninger og spørgsmål om såkaldt moral og spørgsmål om skolelov og andre ting, har vi haft et fortrinligt samarbejde.«